

Ébredés.

Csak enyhe sugára a hajnali napnak
Suhant kacagón a zöld lombokon át.
Még álmos a város, még alszik az élet.
Még küzköd, de gyengül az éjji világ.
Még lopja sötétjét a vén palotákra,
Még verdesi szárnyát az utca kövén,
Csalogatva magához ki féli az utját,
Ki védi a multat sötét kebelén.
Reszketve vonaglik, a fátyola tépett,
Hazug meseképe kacagja jaját . . .
. . . És jönnek az ujak, a bronzkaru népek,
A föld dübörögve megreszket alatt,
Világol a város! . . . Nem dönti falát . . .
Csak enyhe sugára a hajnali napnak
Suhant kacagón a zöld lombokon át . . .

És jönnek, és mennek nagy, hosszú sorokban,
Romokban az oltár ős fölgyek alatt,
Széthull a zsarátnok, s a néma pagonyba
Uj, diadalmas, hozsánna fakad.
És kondul a templomok hívó harangja,
Felkapja magával a szél a szavát.
Uj harcokra szállnak a népmilliók? . . . Nem,
Csak enyhe sugára a hajnali napnak
Suhant kacagón a zöld lombokon át! . . .

Thoméé József.